

idet det er foreslaaet, at Hospitalet skal hedde „Rigshospital“.

Nu kunde man opkaste det Spørgsmaal, som ogsaa er blevet opkastet: Hvorfor skal Staten drive Hospitalet; Hospitalet ere jo i Virkeligheden nærmest kommunale Institutioner, hvorfor skal Staten da drive saa stort et Hospital? Dertil vil jeg svare, at det er Staten nødt til af Hensyn til Uddannelsen af Læger og Jordemødre. Staten kan ikke gøre Regning paa, at Bekostningen ved Uddannelsen af saadanne Folk skulde kunne bæres af Kommunen. Staten er derfor nødt til at have et Hospital. Men man kunde da yderligere spørge, som der ogsaa er spurgt: Hvorfor skal da Staten holde saa mange Fripladser og Pladser til nedsat, lav Betaling paa Hospitalet? Dertil maa svares: Af samme Grund, af Hensyn til Uddannelsen af Læger og Jordemødre, thi det er jo aabenbart, at skulle Folk betale fuld Pris for Indlæggelse paa Hospitalet, ville de sikkert ikke lade sig bruge som Undervisningsobjekter. Naar man skal betale fuld Pris, vil man ikke finde sig i, at en Professor møder op med en hel Del unge Mennesker og holder Foredrag over Sygdomstilfældet og eksperimenterer med det. Det er derfor nødvendigt for Hospitalet at have Fripladser og Pladser til nedsat Betaling. I hvor stort Omfang man skal have disse, ja, det kan der jo forhandles om ved de aarlige Finanslove, men jeg tror i Virkeligheden ikke, at man kan have dem i mindre Omfang end her er forudsat ved Beregningen af, hvad der vil indkomme gennem det forøgede Antal Senge. Oprindelig var jo Frederiks Hospital stiftet for fattige i Kjøbenhavn, vel at mærke saadanne fattige, som ikke vare underkastede offentlig Forsorg. Ogsaa senere har man holdt stærkt paa dette, at det skal være saadanne fattige, der ikke ere under Kommunens Forsorg. I 1756 havde man ikke saadanne ordnede Fattigforhold som nu. Først Fattigplakaten af 1803 indførte væsentlige Reforme paa dette Omraade. De Midler, der bleve lagte til Frederiks Hospital i 1756, bleve henlagte med det Formaal for Øje, at fattige skulde have fri Lægedom der, det skulde ikke være et Hospital, hvor man lagde fattige ind, men et Lægedomshus, hvor de Sygdomme, der virkelig kunde helbredes, toges under Behandling. I Tidens Løb viste det sig, at de til Hospitalet henlagte Midler ingenlunde strakte saa vidt, som man oprindelig havde tænkt sig, Statskassen maatte skyde Penge til, og man har da fra Rigsdagens

Side krævet, at der for disse skulde gives Fripladser ogsaa til Folk uden for Kjøbenhavn. Paa de senere Aars Finanslove er der bevilget 70,000 Kr. til saadanne Fripladser. Naar man nu yderligere gaar til at oprette 185 Senge, er der ingen Tvivl om, at der efter den foretagne Kalkulering, med en Indtægt af 30,000 Kr. for betalende Patienter, kan blive et saadant Antal Fripladser, at Kjøbenhavnerne fuldt ud faa, hvad der i tidligere Tid har været tiltænkt dem. Man kan endog give Befolkningen fra hele Landet Adgang til Hospitalet, og saadan bør det jo ogsaa være. Naar Staten betaler, bør Borgerne stilles lige, i alt Fald bortset fra, at de stedlige Forhold kunne gøre nogen Forskel. Det vil jo altid være lettere for Folk fra Kjøbenhavn og omliggende Kommuner at komme til Hospitalet end for Folk fra Jylland og langt bortliggende Kommuner. Nu maa man ikke tro, at enhver kan komme ind paa Hospitalet, der modtages kun Patienter med saadanne Sygdomme, der kunne helbredes. Smitsomme Sygdomme behandles heller ikke, skønt de meget ofte kunne helbredes. De kroniske Sygdomme behandles lige saa lidt. Der tages dernæst Trangshensyn, det skal være saadanne fattige, der ikke ere under offentlig Forsorg. Jeg tror, at med den her foreslaaede Ordning gaar man ingen for nær, man gør, hvad der er ret og rigtigt; naar Staten skal betale, maa hele Landet være ensstillet over for Hospitalet.

Jeg skal dernæst kortelig omtale de Ændringer, der er komne ind i Folketinget. — Der staar nu i § 1: „Universitetets Institutter for lægevidenskabelig Undervisning og Uddannelse“, medens der i det oprindelige Forslag staar: „Universitetets Institutter for patologisk Anatomi, Retsmedicin, almindelig Patologi og Farmakologi.“ Man har valgt de mere almindelige Udtryk, fordi man mente, at det vilde blive muligt ved Udarbejdelse af Arbejdsplanerne at spare saa mange Penge, at man maaske kunde opføre noget mere end foreslaaet. Jeg har i det andet Ting sagt, at jeg tror ikke stærkt paa den Mulighed; thi de foreliggende Planer ere gennemgaaede med de nugældende Enhedspriser. Der er derfor ikke stor Sandsynlighed for, at der kan spares synderligt ved den endelige Udarbejdelse af Arbejdsplanerne. Jeg har dog ikke ment at ville modsætte mig, naar man i det andet Ting mente, at det var bedre, at Lovforslaget blev saaledes affattet; jeg har da villet være med til at holde den Mulighed aaben.